

Učenički radovi: Grobnička jesen 2014.

PRIJATEJSTVO I JUBAV

Ni lahko hodit stazun života, ni lahko živet va samoći, ni lahko se dignut sam kad padeš - zato su tu prijatelji. Ni važno s kuda, kako, samo se j važno zbuditi i znat da j neki kraj tebe. Oni ti čez život daju jubav i pomoć, z tobun su kad ti j najteže. Prijatelji su vredniji čak i od sunca, njimi se moreš potužit, za njih biš život dal. Prave prijateje je teško nač, još teže zgubit, a nikako pozabit. Njih rabi čuvat ko kap dažja v ruki, njimi treba bit zahvalan za so provedeno vrime, za se savjete, za se utjehe, zagrijaje i za saku lipu besedu ka ti je ulipšala dan.

Jubav je najlipši osjećaj na svitu.

Jubav dojde kad se najmanje nadaš. Jubav nan daju roditelji, pojidajući se za nas, čuvajući nas, učeći nas sin korisnin stvarimi.

Tek kada nekoga zgubimo shvatimo kuliko nan je zapravo značil, kuliko smo ga voleli i kuliko će nan falit. Muke vojenih osob i naše su muke. Na nami je pojihat se o njimi, volet ih i vrnut in su jubav, su pažnju ku su oni dali. I kada nan je najhuje, oni će bit tu i samo ćemo njih tet videt. One osobe ke su nan umrle, čija se j srića ugasila, vavik će živet va našen srcu, va sakoj lipoj uspomeni. Va našen će srcu nastat praznina ku niki neće moć zapunit, nastat će bol, no znat ću da su te osobe sad na bojen i lipšen mestu i da će nas vavik volet i gjedat.

Tia Franović, 6.b

NONA I RIČINA

Ričina teče ...

Nona mi najedanput reče

da j kad je bila mića

va Ričinu pala z nikoga brodića.

I pokazala mi j ranu,

njeju jedinu manu,

ku j zaslužila

kad se j z brodića potočila.

Ogrebla se j na kamik

i to će joj ostat zavavik.

Ma, ča j to najveća nevoja?!

Aj ni!

Nevojna j žabica ka j z Ričine skočila,

metujući koga j zmočila i

kita ku j prekinula.

A pranonićeva riba ku j vas dan lovil

jedina j zadovoljna bila

aš se j va Ričinu nazad vrnula!

Sandra Zubčić, 7. c

BAJKA O GROBNIČKON ZMAJU – 2. del

Ma j i Grad Grobnik z svojim Kaštelom gjedal kako su Turki na Grobničkon poju zgubili. Se j bilo dobro dok ni došla jesen. Onda su se čudne stvari počele dogajat, magla ka ni tela prestat motat se okolo, čudno zavijanje po noći, jako bluboćanje z šterne....

Grobničani su se štufali tega pa su pozvali zmaja. Kad je zmaj došal, Grobničani su mu rekli njihovu nevoju. Zmaj je rekal: „Nisan sigur, ali mislin da su to duhi“. Grobničani su misleli da j zericu poludel. Ali odjedanput stvore se duhi. Grobničani su zneli mači i počeli se borit, ali duhimi ni bilo niš. Duhi su rivali zmaja do ruba provalije, zmaj je poletel i počel na njih pušćat oganj. Niki su se duhi važgali, ali ih je više ostalo živo. Zmaj je brzo poletel va nebo. Grobničani su se skrili va tajni tunel. Misleli su da j to njihov kraj. Odjedanput, zmaj se j vrnul z arkandelon Mihovilon ki je počel mahat z mačen i ubijat duhi. Zmaj je odletel, a Mihovil je prošal va nebo.

Va zahvalu Mihovilu Grobničani su ga proglasili svojim zaštitnikom i napravili crikvu svetoga Mihovila va Jelenju. Zato se 29.9. – dan kada su Grobničani, zmaj i sveti Mihovil spasili Kaštel - slavi Mihoja.

Gabrijel Mikić, 5. c

RAZGLEDNICA Z GROBNIKA

Lipi moj Grobnik.
Ma kad ja pogjedan
va ono velo poje,
po kon daž lije,
i ta stari kaštel,
ki nan se ozgora smije,
okol srca me grije.

A dokli Ričina teče,
sunce peče.
Z Martinovoga sela,
mlin vrti,
kad se neki,
na Hahlić prti.

Z vrha brda,
crikva se žuti,
a ozdola se moja nona
gori puti.

A najdraže mij' od sega
večer na ledinu sest,
i reć, da me si čuju,
daj' moj kraj,
najlipji zavičaj!

Marta Sirotich, 7.b

JESEN

Čez brda j' došla,
Va žuto obučena.

Dažji j' donesla
I bure raspuhala.

Z krpaturon od magle nas je pokrila,
Nebo j'zaškurila,
Z prvin mrazon,
Ledine posrebrila.

Drva j'sukla,
Judi va kapoti obukla.

Lužac i Sušicu natopila,
Ričinu j'razdivila.

Lišči vrti,
Po brdih se prti.

Nisan se ni obrnula,
A več se j'vrnula.

Lucija Perušić 8.b

JESEN

Jesen naglo dojde
I se va šare boje okiti.
Z Grada Grobnika,
pogled mi seže
Od uzdaha lipote na tla me hiti.

Srce brže tuče
Va selo moje me vuče.
Lipe su jesenske boje
Mile Gromišćine moje!

Klaudio Linić, 8.b.

GRAD GROBNIK

Grad Grobnik,
Kaštel stari,
Usamljen na brdu stoji
Dane i noći
Minulih let,
Pomalo va sebi broji.

Grad Grobnik,
Kaštel stari,
Ponosno stoji i gjeda
Sa ova leta
Se ove zime,
Čuva naša sela
I nikomu ih ne da.

Grad Grobnik,
Kaštel stari,
Ostat će vavik na mestu tom
Sa ova blaga
Se ove lipote,
Čuvat će spomen va srcu mom.

KONOBA MOJEGA NONIĆA

Do konobe mojega nonića
čuda se mora proć.
Prehodit vele črne skale
ke redu va škuru noć.

Kad san bila mića
fanj san ih se bala,
ma kad je nonić šal z manun
rad san po njimi tentala.

A nutri...
Sega se more nać!
Drva, knjig, pršuti...
Se neke krame!
Ma niš od toga
ni bilo zanimljivo za me.

Ma ju moj nonić voli,
ne znan ča va njoj vidi...
Po si dani,
Leh va njoj sidi!
Ja mu rada kumpaniju delan
Aš potli majke,
ovako šesna, mića
ja san njegova vela srića.

Ivona Zaharija, 8.a